

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI

VÀO RỪNG SÂU LẠC MẮT LÔI PHI

Lôi Phi thấy cặp mắt Lý Hàn Thu nhìn chàng chòng chọc vào hai người kia không chớp. Cho đến khi bóng họ mất hút chàng vẫn còn ngẩn ngơ xuất thần. Y lấy làm kỳ không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Lý đệ có biết hai người đó ư?

Lý Hàn Thu như người trong mộng choàng tỉnh vội đáp:

- Tiểu đệ chỉ biết một người...

Lôi Phi không hỏi nữa đứng dậy nói:

- Có người đã vào rừng trước mình rồi. Chúng ta cũng đi thôi!

Lý Hàn Thu gật đầu đứng dậy rồi hai người chạy thẳng về phía rừng rậm.

Lúc này trời đã sáng tỏ. Khu rừng xanh ngắt ở phía xa xa không còn cảnh tượng khủng khiếp như lúc ban đêm. Hai người đi tới ven rừng thì hai xác chết đem qua bỏ đó đã có người lấy đến thu dọn.

Lôi Phi khẽ nói:

- Bây giờ tuy đi giữa ban ngày, nhưng cũng không thể lơ là được đâu, vẫn phải gia tâm đề phòng.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Bây giờ để tiểu đệ dẫn đường.

Đoạn chàng loạng choạng người đi trước chuồn vào rừng. Lôi Phi theo sau.

Hai người đi được 20 trượng vẫn không thấy có gì khác lạ mà cũng không gặp ai tập kích.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Lôi Phi khẽ hỏi:

- Lôi Huynh thế này là nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Có khi bọn họ đã rời khỏi khu rừng này...

Y vừa nói dứt lời, đột nhiên mấy tiếng veo véo xéo vang tai. Hai mũi tên nọ bắn tới lẹ như sao sa.

Lý Hàn Thu né người sang một bên vung kiếm lên gạt cho hai mũi ám khí rớt xuống đất rồi hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta lại tới nơi điều tra xem chứ?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không được! Hiện giờ chúng ta chưa vào đến phạm vi bao vây của họ mà họ đã sắp đặt đầu dây rồi. Đây là cách dụ mình dẫn thân vào nơi nguy hiểm.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lôi huynh nói rất có lý, nhưng chúng ta nên đối phó bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Sớm muộn gì rồi chúng ta cũng vào tận nơi nhưng cần phải có đủ thời gian để tính toán trước nghĩa là mình phải quyết định phương pháp đối phó mới có thể nắm phần chủ động được.

- Đúng thế! Phải chăng Lôi huynh đã có định kiến rồi.

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì bây giờ chúng ta cách quãng nhau ra xa, một mặt dò đường, một mặt tìm kiếm đối phương. Hay hơn hết là mình làm thế nào để bắt sống được mấy tên rồi thuyết phục họ hay dùng hình khảo vấn...

Lý Hàn Thu ngắt lời hỏi:

- Để xem người cầm đầu bọn chúng là ai phải không?

Lôi Phi đáp:

- Làm như vậy có thể dẫn dụ nhân vật cầm đầu của họ tìm tới chúng ta để quyết đấu.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm vậy tiểu đệ xin dẫn đường.

Lôi Phi nói:

- Khoan đã, chuyện này nhất định phải để tiểu huynh đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Về việc quan sát tình thế cũng như tìm địch nhân, tiểu huynh tự tin có thể thông thạo hơn Lý đệ một phần.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm vậy mời Lôi Huynh đi trước!

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trong rừng rậm chúng ta không nên lớn tiếng gọi nhau mà cũng không nên giơ tay chỉ trỏ. Cách thông tin duy nhất là nhờ vào âm thanh.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chúng ta hãy bàn tính về mấy thanh âm giản dị để thông tin và liên lạc.

Nói là bàn tính, nhưng thật ra đều do Lôi Phi quyết định.

Lý Hàn Thu nhớ kỹ từng những âm thanh thông tin rồi quay về phía nam mà đi. Lôi Phi đi trước, vừa đi vừa nói:

- Lý đệ, khi Lý đệ nghe tiếng thông tin thì tiến về phía trước. Bây giờ chúng ta thử xem có phối hợp được không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Dạ!

Đoạn chàng đứng yên lại nguyên chỗ.

Lôi Phi lạng người đi một cái rồi mắt hút không thấy đâu. Lát sau bỗng nghe hai tiếng cách cách vọng tới.

Lý Hàn Thu nghe thấy đã mỉm cười quay sang phía Tây đi mười bước rồi lại tiến về phía trước.

Chàng đi chừng được năm trượng thì dừng lại đưa mắt nhìn bốn phía nhưng chẳng thấy bóng Lôi Phi đâu hết.

Chàng động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ mình nghe lộn truyền âm rồi chăng?

Chàng liền vỗ tay năm tiếng, ba tiếng mau, hai tiếng khoan.

Nguyên đây là một tín hiệu mà Lôi Phi đã ước định với chàng.

Ngờ đâu sau năm tiếng vỗ tay, Lý Hàn Thu vẫn không nghe thấy tín hiệu của Lôi Phi đáp lại.

Chàng cảm thấy tình thế khác lạ song không truyền tin liên lạc nữa chậm chạp tiến về phía trước.

Lúc này tuy giữa ban ngày, nhưng rừng cây rậm rạp quá cành lá um tùm, cảnh vật trong vòng hai trượng đã không nhìn rõ.

Lý Hàn Thu đi ngang qua khu rừng rậm thì đến một chỗ khá rộng. Chàng thở phào một cái, lại toan thử phép truyền âm thì đột nhiên có bóng trắng lấp loáng. Một vật bay tới nơi.

Chàng đã để ý phòng bị liền giơ kiếm lên gạt. Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng. Vật bay lại liền bị trường kiếm cắt đứt.

Chàng có ý dừng lại thì ra một khúc dây trắng. Sợi dây này cuốn lại thành cái thòng lọng từ trên một cành cây lớn để quán vào đầu người. Nhưng Lý Hàn Thu nhanh mắt thấy trước đã vung kiếm chặt đứt.

Chàng ngừng đầu trông lên cây lạnh lùng nói:

- Các hạ nên xuất hiện đi thôi!

Bỗng nghe một tiếng cười khẩy từ trên cây vọng xuống. Tiếp theo một bóng người vạch đám lá rậm rạp nhảy xuống.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì người này trạc tuổi ngoài 40 toàn thân nai nịt áo xanh hình thù ốm nhom và bé loắt choắt song hai mắt loang loáng tỏ ra võ công thâm hậu.

Hán tử lưng cài đơn đao tay cầm một khúc dây trắng cười lạt hỏi:

- Các hạ phóng kiếm rất mau không hiểu là môn phái nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tưởng chúng ta chẳng cần hỏi han nhau gì cả. Trước hết hãy động thủ để phân thắng bại rồi sẽ tính. Các hạ lấy khí giới ra đi.

Hán tử bé nhỏ gầy nhom không nói gì nữa rút thanh đơn đao ở sau lưng đánh soạt một tiếng, ra chiêu "Nghinh Phong Trảm Thảo".

Lý Hàn Thu vung kiếm chênh chếch lên gạt đơn đao rồi chuyển thế kiếm đâm vào cổ tay hữu đối phương đánh véo một tiếng.

Hán tử giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Kiếm chiêu của gã này rất lợi hại!

Hắn vội nghiêng mình né tránh. Lý Hàn Thu dường như đã đoán trước được phương hướng mà hán tử né tránh. Chàng tiến lên một bước, rung tay một cái phóng trường kiếm ra.

Chiêu kiếm này mau lẹ dị thường.

Hán tử đứng chưa vững thì thế kiếm của Lý Hàn Thu đã tới. Hắn đành ngửa về phía sau người lên như cái cầu vồng rồi nằm ẹp xuống.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Bỏ đao xuống.

Chàng nghiêng mũi kiếm đâm chênh chếch xuống cánh tay đao của đối phương. Hán tử buông đao ra.

Lý Hàn Thu bức bách hán tử bỏ binh khí rồi, chàng lại chỉ kiếm vào ngực dần giọng nói:

- Các hạ muốn toàn mạng thì đừng có cựa cựa.

Miệng chàng nói vậy. Thanh trường kiếm trong tay cũng khẽ về phía trước cho mũi kiếm đâm vào da hán tử. Quả nhiên hán tử không nhúc nhích, nằm im trên mặt đất.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Tại hạ hy vọng lúc trả lời, các hạ đừng nói dối một câu nào.

Hán tử thủng thẳng đáp:

- Tiểu đệ muốn biết huynh đài hỏi câu gì? Công việc nơi đây đệ không được biết mấy đâu.

Lý Hàn Thu tủm tỉm nói:

- Các hạ có trả lời hay không cũng vậy tại hạ có mắt là nhìn ra được.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Các hạ có quen biết Giang Nam Song Hiệp hay không?

Hán tử gật đầu đáp:

- Hai bên quen biết từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng các hạ được Giang Nam Song Hiệp mời tới đây?

Hán tử gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp hiện giờ ở đâu?

Hán tử đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng không rõ.

Lý Hàn Thu khẽ rung tay một cái. Mũi kiếm nhọn chỉ vào trước ngực hán tử vạch thành một đường dài chừng hai tấc, máu tươi rơm rớm chảy ra. Chàng hỏi:

- Nếu các hạ muốn chết thì bất tặc phải nói nửa.

Hán tử hắng giọng hai tiếng rồi đáp:

- Trước khi trời sáng tiểu đệ còn gặp Giang Nam Song Hiệp, nhưng hiện giờ hai vị đó còn ở đây hay bỏ đi rồi thì thật tình tiểu đệ không hay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp đã bố trí những cơ quan khu rừng rậm này thế nào hãn các hạ phải biết rõ nội tình.

Hán tử trầm ngâm một chút rồi đáp;

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì khu rừng này đặt rất nhiều cạm bẫy còn cách bố trí ra sao, do ai quản lý thì tiểu đệ không biết thiệt.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Các hạ giữ địa vị gì ở đây?

Hán tử đáp:

- Tiểu đệ được Giang Nam Song Hiệp triệu thỉnh, không đến không tiện.

Lý Hàn Thu đột nhiên thu kiếm về nói:

- Các hạ đứng lên đi.

Hán tử chấp tay hỏi :

- Cách xưng hô huynh đài thế nào để sau này chúng ta còn gặp nhau, tiểu đệ có thể đền đáp ơn tình hôm nay.

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Tại hạ để cho các hạ còn có cơ hội thoát chết, chứ chưa chắc cho các hạ rời khỏi nơi đây.

Hán tử nói:

- Dù thế tiểu đệ cũng cảm kích huynh đài lắm rồi!

Đoạn hấn đề khí đứng dậy.

Bỗng thấy hào quang lấp lánh.

Lý Hàn Thu chuyển động trường kiếm để phong tỏa đường rút lui của hán tử.

Hán tử bé nhỏ này đã hiểu kiếm pháp của Lý Hàn Thu khi nào còn dám ham chiến phản công.

Gả hít một hơi chân khí rồi đột nhiên xoay mình toan chạy...

Lý Hàn Thu động tác mau lẹ. Chàng lạng người ra chặn đứng hán tử.

Hán tử xoay chuyển mấy phương hướng đều bị luồng kiếm quang của Lý Hàn Thu ngăn chặn đành dừng bước lại hỏi:

- Huynh đài có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi lại:

- Đêm qua các hạ phóng ám khí giết chết bao nhiêu người?

Hán tử lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa đả thương một người nào.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Trước nay các hạ đã giết chết bao nhiêu người?

Hán tử sửng sốt nghĩ thầm:

- Nếu mình bảo chưa giết một ai thì đừng nói hấn không tin mà chính mình cũng khó lòng tin được.

Gả liền đáp:

- Tiểu đệ có giết người nhưng ít thôi...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vậy là đủ! Giết một người cũng phải đền mạng.

Véo một cái! chàng đã phóng kiếm đâm ra. Kiếm chiêu thần tốc phi thường.

Hán tử nhỏ bé gầy nhom né tránh không kịp. Mũi kiếm đâm toạc vạt áo trước ngực hán tử chảy siết vào da chảy máu.

Lý Hàn Thu chuyển mũi kiếm lên trên dí vào cổ họng hán tử rồi nói:

- Các hạ đã giết người thì bữa nay ta giết các hạ cũng không phải là tàn ác hay thương thiên bại lý?

Hán tử trong lòng vừa sợ hãi vừa lấy làm kỳ tự hỏi:

- Những cuộc chiến đấu trong võ lâm chuyện giết người là thường sao hán tử bảo là thương thiên bại lý?

Bỗng nghe Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Bây giờ các hạ chỉ còn một cơ hội để mong toàn mạng.

Hán tử hỏi:

- Cơ hội nào?

Lý Hàn Thu nói:

- Trước khi các hạ nói thiệt về tình hình, hành động theo lệnh của người nào hãy cho tại hạ biết rõ quý danh đã.

Hán tử đáp:

- Tiểu đệ là Độc Nha Mả Bảo.

Gã bị thế kiếm của Lý Hàn Thu làm cho bở vía nên nhận luôn cả ngoại hiệu nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ các hạ hãy dẫn đường tại hạ.

Mã Bảo hỏi:

- Huynh đài muốn đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đến chỗ Giang Nam Song Hiệp tạm đóng, rồi vào trung tâm phát lệnh trong khu rừng rậm này

Mã Bảo nói:

- Được rồi, tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu quát lên:

- Khoan đã!

Mã Bảo quả nhiên dừng bước lại hỏi:

- Không thể lấy cách đối đãi của người quân tử để xử trí với bọn tiểu nhân.

Chàng phóng cước đá trúng vào huyệt đầu gối bên trái Mã Bảo rồi nói tiếp:

- Bây giờ ngươi chỉ còn cất bước đi được nhưng không thể chạy lẹ được nữa. Nếu giữa đường mà ngươi sinh lòng bội tín để tính bài thoát thân trong khu rừng rậm là tự ngươi đi tìm cái chết đó.

Mã Bảo nghĩ thầm:

- Không ngờ thằng lỏi nhỏ tuổi này lại là tay lão luyện giang hồ.

Gã xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc mà chân vẫn tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu tay phải cầm kiếm theo sau Mã Bảo.

Hai người vào rừng sâu đến 20 trượng mà chưa gặp người tập kích.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ không nhận được cất tiếng hỏi:

- Sao dọc đường không thấy mai phục gì hết?

Mã Bảo đáp:

- Số lớn người mai phục tại đây đã bỏ đi rồi.

Đi thêm chừng ba trượng cảnh vật bỗng nhiên biến đổi.

Trước mặt là khu đất trống rộng chừng nửa mẫu. Trên khu đất này có dựng mấy lớp nhà tranh.

Mã Bảo trở về phía nhà tranh.

- Mấy tòa nhà kia là chỗ Giang Nam Song Hiệp đóng trại mà cũng là nơi trung tâm phát lệnh cho những người mai phục trong khu rừng rậm.

Miệng gã nói vậy rồi người ẩn vào sau một góc cây không chịu đi nữa.